

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

Povrv-451/2026-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivi Karin Šipek, na temelju pisanog prijedloga više sudske savjetnice Ivane Reljanović, u pravnoj stvari tužitelja BRIGHT FUTURE d.o.o., OIB: 90452745360, Markuševačka Trnava 4, 10000 Zagreb, protiv tuženika FORTUNA FOOD d.o.o., OIB: 62448839000, Ulica Ivana Gundulića 23, 10430 Samobor, radi isplate 1.380,00 EUR, nakon održane glavne rasprave zaključene 21. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, s danom objave 29. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Bore Bubnjića, Samobor, Ulica Ferka Ivanščka 3, poslovni broj UPP/OS-Ovrv-1090/2025 (Općinski sud u Novom Zagrebu, poslovni broj Ovrv-15906/2025) od 17. listopada 2025. u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti tužitelju iznos od 1.380,00 EUR sa zateznom kamatom na iznos od:

- 900,00 EUR od 10. veljače 2024. do isplate,
- 480,00 EUR od 23. travnja 2024. do isplate,

po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine te u dijelu u kojem je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju trošak ovršnog postupka u iznosu od 275,00 EUR sa zateznom kamatom od 17. listopada 2025. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 8 dana.

Obrazloženje

1. Predmetni postupak vodi se povodom prigovora tuženika protiv rješenja o ovrsi javnog bilježnika Bore Bubnjića, Samobor, Ulica Ferka Ivanščka 3, poslovni broj UPP/OS-Ovrv-1090/2025 (Općinski sud u Novom Zagrebu, poslovni broj Ovrv-15906/2025) od 17. listopada 2025., nakon kojeg je predmetno rješenje o ovrsi stavljeno izvan snage u dijelu kojim je određena ovrha te su ukinute sve provedene radnje, a određeno je da će se postupak nastaviti kao povodom prigovora protiv platnog naloga, nakon čega se ovršni prijedlog tužitelja smatra tužbom, a prigovor tuženika odgovorom na tužbu.

2. Tuženik u prigovoru, koji se sada smatra odgovorom na tužbu, navodi da usluga koja je predmet ovrhe nikada nije izvršena. Navodi i to da je agencija poslala strane radnike, ali da oni uopće nisu započeli s radom kod tuženika već su odmah napustili radno mjesto, čime ugovorena usluga nije bila realizirana. Tuženik je snosio sve troškove izdavanja radnih dozvola za navedene radnike iako oni nikada nisu obavljali posao u društvu tuženika te smatra da u takvim okolnostima nije ni nastala obveza plaćanja traženog iznosa.

3. Tužitelj u očitovanju na tuženikov prigovor protiv rješenja o ovrsi i daljnjem tijeku postupka u bitnome navodi da osporava prigovor u cijelosti, kako u povodu sadržaja tako i u povodu formalnih nedostataka. Navodi da prigovor nije sastavljen u skladu s Ovršnim zakonom: nije na pravilan i dovoljan način obrazložen i ne sadrži nikakve dokaze na temelju kojih bi bilo potrebno staviti van snage platni nalog. Prigovor nema ni podatak o tome u kojoj mjeri se određeno rješenje o ovrsi osporava (u cijelosti ili u nekom dijelu), a nije razvidno ni to osporava li se samo osnovu ili visinu ovršnog zahtjeva. Nadalje, stranke su bile u poslovnom odnosu temeljem ugovora, a tužitelj je izvršio ugovorenu uslugu u cijelosti i uredno. Za izvršenu uslugu tužitelj je izdao račun(e) u ukupnom iznosu od 1.380,00 EUR. Tuženik je zaprimio račune i nije ih osporio u razumnom roku. Tuženik je i u cijelosti priznao izvršenje usluge od strane ovrhovoditelja te se pisano obvezao platiti uslugu, a priznanje duga je pravni institut reguliran Zakonom o obveznim odnosima. Tuženik nije platio uslugu, a tužitelj smatra da je ga je korisnik njegove usluge na ovakav način prevario.

4. Tijekom dokaznog postupka pročitane su sljedeće isprave: račun br. 6/2/3 (list 8. spisa) od 2. veljače 2024., račun br. 26/2/3 od 19. ožujka 2024. (list 9. spisa), e-mail komunikacija od 8. travnja 2024., 21. kolovoza 2024., 23. kolovoza 2024. i 4. studenoga 2025. (list 38. – 43. spisa) te nadalje e-mail komunikacija od 23. kolovoza 2024. (list 44. spisa). Sud je proveo dokaz iz odredbe čl. 221.b. st. 4. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023 i 146/2025, dalje: ZPP) odnosno naložio je tuženiku dostaviti ovom sudu, u roku od 15 dana, isprave na temelju kojih se može utvrditi je li tuženik koristio pravo na odbitak pretporeza po utuženim računima.

5. Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, zaključeno je da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Tužitelj tužbenim zahtjevom traži isplatu iznosa od 1.380,00 EUR s pripadajućom zateznom kamatom kao iznosa koji predstavlja zbroj tražbina po dva računa koje je tužitelj izdao tuženiku za uslugu posredovanja pri zapošljavanju.

7. Među strankama je sporno, s obzirom na tuženikov prigovor, to je li obveza nastala jer tuženik tvrdi da su radnici odmah po dolasku napustili radno mjesto a da kod tuženika nisu ni započeli s radom. Isto tako, tuženik je ukazao na to da je on snosio sve troškove izdavanja radnih dozvola.

8. Prije svega vezano za tužiteljeve prigovore koji se odnose na pravilnost tuženikovog prigovora kao pravnog lijeka protiv rješenja o ovrsi predviđenog Ovršnim zakonom (Narodne novine br. 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017, 131/2020, 114/2022 i 6/2024, dalje: OZ), valja ukazati na to da je rješenjem ovog suda Povrv-451/2026-3 od 17. travnja 2026. temeljem odredbe čl. 58. st. 3. OZ-a rješenje o ovrsi doneseno u ovoj pravnoj stvari sud stavio izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha, ukinuo provedene radnje te je odlučio da će se postupak, u dijelu kojim je naloženo plaćanje, nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga. Dakle, sud je ocijenio da tuženikov prigovor sadržava razloge pobijanja i da se iz njegova sadržaja može utvrditi da se odnosi na cijelo rješenje o ovrsi, odnosno da u dovoljnoj mjeri ispunjava uvjete iz odredbe čl. 58. OZ-a da bi se njegovim stavljanjem vas snage ovaj postupak nastavio kao postupak u povodu prigovora protiv naloga i vodio primjenom pravila parničnog postupka.

9. Vezano za pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, sud ukazuje na odredbu čl. 590. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023 i 69/2026, dalje: ZOO) kojom je propisano to da se ugovorom o djelu izvođač obavezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obavezuje platiti mu za to naknadu. U kontekstu ove pravne odredbe sud će razmatrati odnos tužitelja i tuženika, a za koji odnos se tvrdi da je njegov sadržaj bio to da tužitelj tuženiku pruži uslugu posredovanja pri zapošljavanju (u smislu toga da za njega pronađe odgovarajuće radnike), dok je tuženikova obveza bila to da mu za uredno izvršenu uslugu plati ugovorenu naknadu.

10. Iz iskaza tužiteljevog zastupnika po zakonu Vedrana Hađaka proizlazi to da se tužitelj bavi posredovanjem pri zapošljavanju. U vezi s računom broj 6/2/3 na iznos od 900,00 EUR, tužitelja je e-mailom kontaktirala Fortuna Food (ovdje tuženik) te su od tužitelja tražili da za tuženika pronađu radnike. Prva četiri radnika tužitelj je uputio tuženiku i za navedeno je izdan prvi račun za posredovanje. Ta četiri radnika su mjesecima bili kod tuženika, a da tuženik za njih nije podnio zahtjev za izdavanjem dozvola za boravak, što je isto tako razvidno iz e-mail prepiske. Tužiteljeva djelatnost je pronalaženje radnika po potrebama klijenta i njihovo slanje poslodavcu na probni rad radi procjene hoće li s njima biti zadovoljni. S obzirom na navedeno, i uzimajući u obzir to da su radnici kod tuženika bili mjesecima, tužitelj pretpostavlja da je tuženik s njima bio zadovoljan. Drugi račun broj 26/2/3 na iznos od 480,00 EUR je izdan za pronalazak radnika u Indiji i za te radnike je tužitelj podnio zahtjeve za radne dozvole, koje su i izdane, a nakon čega su ih preuzeli radnici i s tim dozvolama došli tuženiku. Tužitelj je, sukladno ugovoru, nakon 7 dana poslao račun koji se tuženik obvezao platiti. Budući da je tuženik plaćanje odgađao po nekoliko puta, tužitelj je morao pokrenuti ovrhu. Utuženi računi su izdani na temelju ugovora sklopljenih s tuženikom, a u kojim ugovorima je bila ugovorena i cijena posredovanja. Prvi račun je izdan na temelju Ugovora o poslovnoj suradnji 35/23 sklopljenog 26. lipnja 2023. a kojeg je, s jedne strane, za tužitelja potpisao Vedran Hađak kao zakonski zastupnik, a s druge

strane ga je potpisao tuženik i ovjerio svojim pečatom. Tim ugovorom je bilo ugovoreno to da tuženik angažira tužitelja kao nalogoprimca da za njega istražuje tržište rada i pronalazi odgovarajuće kandidate za potrebe zapošljavanja. Ugovor je sklopljen na neodređeno vrijeme te je navedeno da nalogodavac može raskinuti ugovor u bilo kojem trenutku u pisanom obliku, a što tuženik nije napravio. Drugi račun broj 26/2/3 od 19. ožujka 2024. izdan je na temelju Ugovora o poslovnoj suradnji 63/23 od 20. rujna 2023. kojim je ugovoreno istraživanje domaćeg i stranog tržišta za potrebe pronalaženja radnika za tuženika kao nalogodavca, pri čemu je nalogoprimac ovdje tužitelj. U vezi s tim drugim računom, tuženik je radnike odabrao na način da je specificirao da želi rodbinu, odnosno poznanike radnika koji su već poslani kod njega temeljem prije opisanog ugovora sklopljenog s tužiteljem pa je tužitelj pronašao upravo takve radnike i za njih ishodio radne dozvole u tuženikovo ime, kao njihovog budućeg poslodavca, da bi za njega mogli raditi. Taj ugovor je potpisao Vedran Hađak kao tužiteljev zastupnik po zakonu i tuženik, uz korištenje svojeg pečata. Na tuženikov prigovor da su radnici odmah napustili radno mjesto, tužiteljev zastupnik po zakonu navodi da je tuženik samostalno izabrao te radnike i da tužitelj nije i ne može biti odgovoran za to da, nakon što on izvrši svoju uslugu posredovanja, radnici uistinu i ostaju na radnom mjestu. Tužitelj, s obzirom na to da nije prisutan na mjestu rada, uopće ne zna jesu li radnici napustili mjesto rada niti može biti odgovoran za okolnost ispunjavaju li radnici obveze prema ugovoru o radu, jer je ispunjavanje tih obveza isključivo odnos između poslodavca i radnika. Tužitelj dodaje da je tuženik u e-mail korespondenciji priznao dug i obvezao se platiti ga u nekoliko navrata, a što nikada nije učinio. Tužitelj je na izdane račune platio porez na dodanu vrijednost. Tuženik je koristio pravo na odbitak pretporeza po navedenim računima, ali nikada nije podmirio račune tužitelju. Tuženikovo knjigovodstvo je poslao tužitelju ovjereni izvod iz otvorenih stavki iz kojeg je razvidno da mu tuženik duguje utuženi iznos po utužena dva računa, a taj izvod je ovjerila i potpisala tuženikova voditeljica poslova Željka Soldo.

11. Sud iskaz tužiteljevog zastupnika po zakonu Vedrana Hađaka smatra istinitim jer je detaljan, dosljedan i u bitnome nije proturječan pisanoj dokumentaciji u spisu.

12. Iz e-maila Lee Zagorac, voditeljice ureda Agencije za posredovanje pri zapošljavanju Bright Future d.o.o., proizlazi da ista moli adresata te poruke elektroničke pošte, s e-mail adresom office@drpigley.com i anamaria.jaksic@drpigley.com, da podmiri nepomirene račune prema agenciji jer će u suprotnom morati pokrenuti daljnje postupke putem Financijske agencije. Na taj e-mail je odgovorila Andrea Povreslo Mataušić, direktorica prodaje i nabave Fortuna food d.o.o., 8. travnja 2024. s adrese andrea.proveslo@drpigley na način da je napisala da će račun biti podmiren do četvrtka.

13. Nakon toga je Lea Lončarević kao voditeljica ureda Agencije za posredovanje pri zapošljavanju Bright Future d.o.o. e-mailom koji je 21. kolovoza 2024. poslala na e-mail adresu office@drpigley.com i anamaria.jaksic@drpigley.com zatražila ovjeru otvorenih stavki na taj dan za uskladu salda konta. Nakon toga je 23. kolovoza 2024. Lea Lončarević uputila e-mail na iste adrese u kojem je, u bitnome, navela da bi bilo lijepo kada bi adresat odgovorio jer je pošiljatelj tog e-maila, kada je kao agencija odrađivao svoj dio posla izvršio svoje obveze na vrijeme i odgovarao na pozive,

poruke i e-mailove. Nadalje, kada je adresat izgubio dozvolu za boravak, pošiljalatelj je izradio izjavu za policiju i odradio sve što je potrebno. Stoga Anamarija Lončar nadalje naglašava da se nikada nije nadala toliko nekorektnom odnosu s primateljem e-mail poruke, koji je, kada su mu bili potrebni radnici, pošiljalatelja zvao svaki dan, a sada kada je potrebno platiti navedene usluge ignorira pozive, e-mailove i poruke, što je vrlo razočaravajuće za jednu tako veliku tvrtku.

14. Iz e-maila Željke Soldo, voditeljice financijskih i računovodstvenih poslova Fortuna food d.o.o., s adrese knjigovodstvo@drpigley.com od 23. kolovoza 2024., poslanog na adresu lea@brightfuture.hr proizlazi to da se ista zahvaljuje na poslanom računu i u prilogu šalje ovjeren IOS.

15. Iz računa br. 6/2/3 od 2. veljače 2024. proizlazi to da je isti izdan za posredovanje pri zapošljavanju radnika imena Balkrishna Tamang, Rajendra Karki, Santosh Jimée i En Kumar Wonem za cijenu od 180,00 EUR po osobi, za četiri osobe, uvećano za PDV, u ukupnom iznosu od 900,00 EUR.

16. Naposljetku, iz računa br. 26/2/3 od 2. veljače 2024. proizlazi to da je isti izdan za posredovanje pri zapošljavanju jednog radnika za cijenu od 384,00 EUR po osobi, uvećano za PDV, u ukupnom iznosu od 480,00 EUR.

17. Sud je temeljem tužiteljevog dokaznog prijedloga rješenjem na ročištu 11. lipnja 2026. pozvao tuženika, temeljem odredbe čl. 221.b st. 4. ZPP-a, da u roku od 15 dana dostavi sudu isprave temeljem kojih se može utvrditi je li za račune utužene u ovom postupku koristio pravo na odbitak pretporeza te mu je pritom i ukazao na to da će se, ako ne dostavi navedene isprave, smatrati da je koristio pravo na odbitak pretporeza, odnosno da navedena tražbina postoji. Tuženik sudu u dodijeljenom roku nije dostavio navedene isprave.

18. Sud je pri donošenju odluke o osnovanosti tužbenog zahtjeva uzeo, među ostalim, u obzir činjenicu da je u rubriciranom predmetu održano jedno pripremno ročište i jedno ročište za glavnu raspravu. Tuženik je uredno pozvan na oba ročišta, ali ni na jedno nije pristupio. Tuženik je, dakle, nakon podnošenja prigovora protiv rješenja o ovrsi ostao u cijelosti pasivan u postupku.

19. Uzimajući u obzir dokaze opisane u prethodnim točkama obrazloženja ove presude i tužnikovu pasivnost u postupku, sud je u vezi s osnovom tužbenog zahtjeva utvrdio sljedeće.

20. Temeljem iskaza tužiteljevog zastupnika po zakonu Vedrana Hađaka sud je utvrdio da su tužitelj i tuženik sklopili dva ugovora za posredovanje pri zapošljavanju temeljem kojih se tužitelj obvezao tuženiku pronaći radnike koji odgovaraju njegovim potrebama i dovesti te radnike s tuženikom u vezu (kontakt), a tuženik mu se za to obvezao isplatiti ugovorenu naknadu. Tužitelj je izvršio svoju ugovornu obvezu u oba navrata i radnici su pristupili kod tuženika. Ovdje sud skreće pažnju na to da je tuženik osporio rješenje o ovrsi navodeći isključivo da su radnici napustili mjesto rada prije nego su počeli raditi. Pri tome, međutim, tuženik nije naveo da je između tužitelja i tuženika bilo ugovoreno to da tužitelj odgovara za to radnici određeno

vrijeme uistinu obavljaju posao kod tužitelja, već iz njegovog prigovora proizlazi da je okolnost da radnici rade i ne napuste mjesto rada bila isključivo njegovo očekivanje. Nadalje, tuženik je ukazao i na to da je on ishodio radne dozvole za određene radnike za koje, istodobno, ne osporava da ih je s njima u vezu doveo upravo tužitelj. Za tu okolnost vrijedi isti zaključak kao i za prethodno navedenu – niti iz jednog dokaza u spisu ne proizlazi to da je sadržaj ugovora između tužitelja i tuženika bio da tužitelj uvijek i ishodi radne dozvole za radnike koje poveže s tuženikom, pa da bi neispunjavanje te obveze dovelo do nepostojanja obveze na tuženikovoj strani.

21. Stoga je sud zaključio da nema dokaza da je između tužitelja i tuženika bilo ugovoreno da tužitelj na bilo koji način jamči da će dovedeni radnici uistinu izvršiti rad, a niti je ugovoreno to da će tužitelj uvijek za radnike upućene tuženiku ishoditi i radne dozvole, a kako tuženik sadržajno ni ne osporava ostale dijelove ugovornog odnosa (odnosno da su ugovori za posredovanje pri zapošljavanju postojali i kolika je bila cijena posredovanja po radniku za ta dva ugovora), sud smatra da su ispunjeni svi uvjeti da se utuženi iznosi po dva računa smatraju osnovanima jer su usluge za koje su isti izdani izvršene. U prilog navedenom zaključku suda govori i to da je tužitelj u spis predmeta dostavio dokumentaciju iz koje proizlazi da je tužitelj u više navrata pozivao tuženika na ispunjenje obveze, a čemu se tuženik nije usprotivio niti je osporio postojanje obveze.

22. Nadalje, u prilog osnovanosti tražbine u ovom postupku govori i zakonska presumpcija iz odredbe čl. 221.b st. 1. ZPP-a kojom je propisano da će se, ako tužitelj dokaže da je tuženik za tražbinu koju je tužitelj utužio na temelju vjerodostojne isprave koristio pravo na odbitak pretporeza, smatrati da tražbina postoji, osim ako tuženik ne dokaže suprotno. S tim u vezi, odredbom čl. 221.b st. 4. ZPP-a je propisano to da će se, u slučaju kada tražbina iz stavka 1. toga članka po pojedinačnom računu ne prelazi vrijednost od 1.320,00 eura, smatrati da je tuženik koristio pravo na odbitak pretporeza ako u roku od 15 dana po pozivu suda ne dostavi isprave na temelju kojih se može utvrditi je li koristio pravo na odbitak pretporeza.

23. Kako je naprijed već navedeno, sud je proveo dokaz iz odredbe čl. 221.b st. 1. i 4. ZPP-a (jer niti jedan od računa utuženih u ovome postupku ne prelazi 1.320,00 EUR), a tuženik na poziv suda nije dostavio zatražene isprave. Stoga i primjenom ove odredbe valja zaključiti da je utužena tražbina osnovana.

24. Vezano za visinu tužbenog zahtjeva, budući da je tuženik nije izrijeckom osporio, a da je tužiteljev zastupnik po zakonu naveo da je ista ugovorena u dvama ugovorima koje su sklopili tužitelj i tuženik, sud je utvrdio da iznosi naznačeni u dvama računima odgovaraju ugovorenim iznosima za posredovanje po radniku, te je u tom smislu utuženi iznos našao osnovanim.

25. Temeljem svega naprijed navedenoga sud je temeljem odredbe čl. 590. ZOO-a i čl. 9. ZOO-a u vezi s odredbom čl. 221.b st. 1. i 4. ZPP-a te 451. st. 3. ZPP-a utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan te je održao na snazi platni nalog u dijelu koji se odnosi na glavnicu odnosno naložio je tuženiku isplatu tog iznosa odlučivši kao u točki I. izreke.

26. Nadalje, odredbom čl. 29. st. 1. ZOO-a određeno je da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zateznu kamatu.

27. Iz utuženog računa 6/2/3 proizlazi da je isti dospio 9. veljače 2024. Tužitelj je za tražbinu po tom računu zatražio zateznu kamatu od 20. veljače 2024., dakle od dana nakon dana dospjeća tog računa. Iz utuženog računa 26/2/3 proizlazi da je taj račun dospio 22. ožujka 2024. Tužitelj je za tražbinu po tom računu zatražio zateznu kamatu od 23. ožujka 2024., dakle od dana nakon dana dospjeća tog računa. Budući da je tužitelj za oba dijela utužene tražbine pravilno i u skladu sa zakonom zatražio zateznu kamatu, sud mu je tu kamatu i dosudio od zatraženih datuma.

28. Visina zatezne kamate je određena u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a pri čemu je sud uzeo u obzir da je riječ o ugovornom odnosu dva trgovaca i primijenio odgovarajuće uvećanje kamatne stope za osam postotnih poena.

29. Vezano za ovršni trošak, sud je uvidom u rješenje o ovrsi, utvrdio da je na ime tog troška tužitelj zatražio trošak sastava prijedloga za ovrhu u iznosu od 250,00 EUR (200,00 EUR uvećano za PDV) te trošak predujma naknade javnog bilježnika u iznosu od 12,50 EUR (10,00 EUR uvećano za PDV) i ostatak nagrade u iznosu od 12,50 EUR (10,00 EUR uvećano za PDV).

30. Sud je trošak sastava rješenja o ovrsi, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, našao u cijelosti osnovanim, u skladu s odredbom Tbr. 11. u vezi s Tbr. 7. te Tbr. 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 138/2023 i 107/2025, dalje: Tarifa). Budući da se u spisu nalazi ovršni prijedlog, sud je utvrdio da je takav prijedlog uistinu sastavljen i da je njegov trošak stvarno nastao.

31. Sud je nadalje našao osnovanim i tužiteljev zahtjev za naknadom troška predujma naknade javnog bilježnika u iznosu od ukupno 12,50 EUR i ostatka naknade javnog bilježnika u iznosu od 12,50 EUR jer smatra da su ti troškovi stvarno plaćeni javnom bilježniku jer bez njih ne bi postupao, a naplaćeni su u skladu s važećim odredbama Pravilnika o naknadi i nagradi javnih bilježnika u ovršnom postupku (odredba čl. 5. tog pravilnika, Narodne novine: broj. 9/2021.)

32. Na naprijed navedeni iznos ovršnog troška sud je u skladu s tužiteljevim zahtjevom dosudio i zakonsku zateznu kamatu od donošenja rješenja o ovrsi do isplate temeljem odredbe čl. 30. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022. i 6/2024; dalje u tekstu: OZ). Stopa kamate je utvrđena uzimajući u obzir u odredbe članka 29. ZOO-a, pri čemu je sud uzeo u obzir da kod ovršnog troška nije riječ o „ugovornom odnosu“ iz te zakonske odredbe već „ostalim odnosima“.

33. Stoga je sud rješenje o ovrsi održao na snazi u dijelu u kojem se tuženiku nalaže platiti tužitelju trošak ovršnog postupka u iznosu od 275,00 EUR s pripadajućom zateznom kamatom i odlučio kao u točki I. izreke.

34. Sud nije odlučivao o troškovima parničnog postupka jer stranke nisu postavile takav zahtjev.

U Zagrebu 29. srpnja 2026.

Sutkinja
Iva Karin Šipek

prijedlog odluke izradila:
viša sudska savjetnica
Ivana Reljanović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 (petnaest) dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 (petnaest) dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem sustava eKomunikacije ovog suda. Presuda u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2., osim zbog povrede iz članka 354. stavka 2. točke 3. ZPP-a (čl. 467. st. 1. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-3088b-53e2a**

Kontrolni broj: **0b9ba-d4a15-4c196**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVA KARIN ŠIPEK, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.